Sportul Magazin

Știați că...

...12 foști campioni olimpici au fost invitați la J.O. din Mexic, pe spezele organizatorilor (drum, cazare, întreținere)? Aceștia sînt: Patricia McCormick, Bob Mathias, Johnny Weismuller și Jesse Owens (S.U.A.), Dawn Fraser (Australia), Fanny Blankers-Koen (Olanda), Adhemar Ferreira da Silva (Brazilia), Christian d'Oriola (Franța), Vladimir Kuț și Valeri Brumel (Uniunea Sovietică) și soții Dana și Emil Zatopek (Cehoslovacia).

...Suporterii echipei italiene (de fotbal, bineînțeles) Roverto au confecționat un steag de... 100 metri cu culorile formației lor favorite? Ei au desfășurat acest steag, de la un capăt la celălalt al stadionului!

Iarna a fost mai puternică!

Luptă între fotbal și... iarnă! O luptă care se termină de cele mai multe ori în favoarea fotbalului, campionatele disputîndu-se și iarna în numeroase țări.

În imaginea de față a învins însă iarna. Meciul Arsenal — Sheffield Wednesday a trebuit să fie întrerupt în min. 43, din cauza unei furtuni de zăpadă.

Taina proverbului

Aseară, un nepriceput în sport,
Jucînd întîmplător, un buletin,
Luă (fapt autentic) pe puțin,
Vreo 20 000 la Pronosport.

— Dar cum a fost, întreb eu cu venin,
Că văd că n-ai depus nici un efort?
— Am ascultat doi oameni de... „resort"
Cum se certau în prag de magazin:

„ — Cîștigă oaspeții! — De unde? Nu,
Cîștigă gazdele!! — Habar n-ai tu!!"
— Scriu „1". — Ba, scriu „2", i-aud cum strigă.

— Și-atunci, tu cum ai nimerit la fix?
— E foarte simplu, dragă: am scris: „X".
. . . . . .
Cînd doi se ceartă — al treilea cîștigă.

Victor HÎLMU

Un gol cu capul, de la 30 de metri

Recent, a încetat din viață la Genova, în etate de 68 de ani, unul dintre cei mai buni fotbaliști italieni din anii de după primul război mondial: Luigi Burlando. El a făcut parte de 21 de ori din „Squadra Azzurra".

Burlando a devenit celebru în 1922, realizînd o performanță aproape neverosimilă: în meciul Italia—Belgia, disputat în acel an, el a înscris un gol cu capul, de la o distanță mai mare de 30 de metri!

„DIN LUMEA SPORTURILOR" cu 60 de ani în urmă

Sînt exact 60 de ani de atunci. Pe file, astăzi îngălbenite, apăreau primele numere ale unei reviste de format mic, în 16 pagini, care purta titlul, ambițios pentru acea vreme: „Din lumea sporturilor" și subtitlul explicativ: „revistă sportivă ilustrată". Apariția săptămînală a publicației ne dă imaginea curajului inițiatorilor ei, ne dă ideea pasiunii de care trebuie să fi fost stăpîniți cei ce înfruntau, în 1907, o opinie publică nepregătită, pe alocuri chiar ostilă educației fizice și sportului. Era epoca în care — cu excepția unor preocupări snoabe în aer liber, a gimnasticii plictisitoare din școli și a unor exhibiții de circ — nu se putea vorbi la noi de o mișcare sportivă. Poate că tocmai acest tablou dezolant l-a îndemnat pe Mitică Dona, directorul revistei, să întreprindă acțiunea sa aproape anacronică, idealistă, aș spune pătimașă.

La 25 de ani, cîți avea pe atunci, Mitică Dona era un atlet superb, vînjos și proporțional, care făcuse carieră în arena luptelor, cutreierase lumea și se întorsese în patrie plin de o experiență pe care simțea nevoia s-o împărtășească. Cu banii strînși din gajurile lui de luptător a înființat revista. Soarta a vrut ca exemplul să vie de la un profesionist, ceea ce nu-i scade cu nimic valoarea.

În editorialul primului număr, profesiunea de credință a directorului este clară: *„Suntem căți-va dintr'aceia care ne-am ocupat mai de aproape de desvoltarea fisică a omului, de studiul facil dar aproape necunoscut la noi, cum cineva își poate dubla puterile, întări voința și din slab, gîrbov și pipernicit s'ajungă un om forte, un hercule, care să se impue prin propriele sale puteri".*

Toate numerele pe care le-am răsfoit reflectă concepțiile confesate. Iată doar titlurile cîtorva articole, edificatoare pentru conținutul lor: *„De ce nu sunt bine cunoscute sporturile în România", „Cum se capătă musculatură (metode științifice"), „Gimnastica în școalele rurale", „Scrima și femeia", „Sportul ca preventiv al boalelor și nebuniei" (sic).* Sînt inserate o serie de lecții ilustrate de educație fizică, unele destinate chiar femeilor și copiilor.

Tot în primul editorial se spune că revista *„își va da silința să popularizeze luptele cunoscute în toată lumea, cît și sporturile Foot-Bal, Lawn Tenis, luptele de box, sportul călăriei, a bicicletei, sportul vîslitului etc., căutînd a le răspîndi în straturile poporului, unde aproape că nici nu sunt cunoscute".* Într-adevăr, cu multă surprindere întîlnim în fiecare număr articole sau cel puțin știri despre lupte, haltere, atletism, ciclism, fotbal, natație, automobilism, hipism, scrimă, patinaj etc. Firește că locul preponderent în contextul revistei revine — potrivit pasiunii directorului — luptelor.

Pe măsură ce înaintăm în lectura revistei — cu admirație pentru perseverența editorilor ei — descoperim tot mai multe lucruri interesante, ceea ce ne îndreptățește să vă promitem o revenire.

(vib.).

Convorbiri cu domnul Gore

O dată cu terminarea primului campionat (partea I) interminabil din istoria fotbalului l-am rugat pe dl. Gore să facă un tur de orizont pe marginea acestui memorabil tur.

— Fii amabil și caracterizează-mi campionatul de toamnă. Sau ți-e greu?

— Dimpotrivă. E-atît de ușor să caracterizezi un individ, o acțiune sau un campionat lipsite de caracter. Turul de toamnă, sau ca să mă exprim în spiritul rigorii „de toamnă-iarnă", a început cu niște angajamente foarte serioase (ții minte?: Vom asigura continuitatea... Competițiile interne sînt baza care...) și s-a isprăvit prin încălcarea foarte senină a angajamentelor.

— Se mai întîmplă, l-am întrerupt pe dl. G. (Mă izbise tonul grav, aproape puritan, ton pe care nu i-l mai cunoscusem, prietenul meu fiind, dimpotrivă, tolerant la maximum cu semenii).

— Da. Bineînțeles că se mai întîmplă. Și eu... Și d-ta... Și toată lumea... Și cam adesea. Dar de fiecare dată cînd încălcăm un angajament, dintr-o pricină sau din nici una, încercăm oarecari sentimente de culpabilitate, spunem — ori măcar ne spunem — că-i regretabil, avem virilitatea de-a mărturisi în cuvinte sau tăcere: „îmi pare rău că n-am făcut bine".

Din păcate însă autorii campionatului zdrențuit nu numai că nu au cunoscut jena interioară dar au fluturat conștiințe împăcate socotind că bine au făcut făcînd rău. E o nuanță care mă indispune.

Aici dl. G. s-a oprit pentru a consuma un antinevralgic.

— Totuși, zic eu, din fericire campionatul de toamnă s-a terminat.

— Campionatul, da. Dar mentalitatea?

— Să nădăjduim că-n partea doua...

— A cui?

— A campionatului.

— Pe mine nu mă interesează partea a doua a campionatului, ci partea doua a mentalității.

— Oh, în cazul acesta nu știu dacă e cazul să nădăjduim.

— Nu. Nu trebuie să nădăjduim. Trebuie să cerem[1]. Să cerem o oarecare frînă. Nu de alta, dar tot mergîndu-se fără stingherели pe calea cea deschisă, ne-am putea trezi în aprilie, că, la cerere, meciul Universitatea Craiova — Jiul se amînă pentru că Sfîrlogea are o nuntă-n familie — și în mai cu suspendarea partidei dintre F.C. Argeș și Dinamo Bacău pe motiv că Prepurgel trebuie să-și ridice lemnele.

SĂ NE DELIMITĂM

Aseară — începe dl. Gore — *am meditat îndelung pe tema incidentului de la Craiova cînd, dacă ai reținut, jucătorii rapidiști s-au bătut între ei. Dan Coe, mi se pare, l-a pălmuit pe Răducanu, sau așa ceva.*

— N-ai văzut meciul?

— Nu, eu, de la o vreme, mă duc numai la fotbal. Așadar ca să revin la chestiune, ce s-o fi întîmplat pe teren? N-am prea înțeles. De ce adică și-a ales rapidistul drept obiectiv al agresivității, tocmai un coleg de echipă, ca să nu zic, de-a dreptul, tovarăș? Mintea mea a elaborat o mică serie de posibilități. Poate că, de pildă, în clipa dată, nu s-a aflat prin preajmă nici un adversar disponibil. Poate că arbitrul de centru care, din cînd în cînd, recepționează asemenea descărcări, o fi fost departe de careul de 16, undeva, într-o discuție cu arbitrii de tușă sau cu publicul. Și deci, poate că, în desperare de cauză, fotbalistul enervat și-o fi spus: îl bat pe cine s-o nimeri, numai om să fie.

— O lipsă de stăpînire încărcată cu primejdii. Unde-o să ajungă Rapidul dacă metoda capătă extindere? Din un-doi-uri de tipul acesta în un-doi-uri și din bătaie-n bătaie rămîne Giulești fără echipă.

— Iată întrebarea pe care mi-am pus-o și eu. N-avem de-a face cumva cu fenomenul cunoscut în biologie sau în sociologie sub numele de autodevorare? De unde și expresia sumară „a se minca între ei"... Întrebarea însă, cum era de așteptat, și-au pus-o și conducătorii clubului...

— ...Dîndu-i, sper, și-un răspuns.

— Da, da...

— Cum?

— Așa cum se dă răspuns la toate întrebările mai complicate din fotbalul nostru: printr-o ședință. Am informații din sursă demnă de toată încrederea[2] că săptămîna trecută a avut loc o consfătuire fulger consacrată evenimentelor de la Craiova. Și ca să te liniștesc dintr-un început, vreau să-ți spun că dezbaterile s-au încheiat cu bine.

— Era și de-așteptat. În definitiv băieții sînt rezonabili.

— Sînt. „Tovarăși — a spus reprezentantul lor — ne angajăm ca pe 1968 să dăm numai în adversar".

pt. conf.
AL. MIRODAN

1) Ciudată — repet — această agresivitate subită a d-lui Gore: nu m-ar mira să-i producă neplăceri.

2) E vorba — cum am aflat ulterior — de gestionarul bufetului aflat peste drum de sediul asociației F. C. Rapid, care-i furnizează d-lui G. ultimele noutăți din activitatea echipei.

Un singur regret are antrenorul de patinaj artistic Andrei Somodi din Cluj, la capătul celor 74 de ani (!!) de activitate sportivă. Că n-a fost campion al României în sportul care l-a consacrat. De ce? *„Foarte simplu* — răspunde Andrei baci. *Pe vremea cînd eram patinator de forță, încă nu se organizau campionate naționale... Ele au venit mai tîrziu. Am fost însă campion universitar la Budapesta, înainte de primul război, apoi m-am clasat al doilea printre patinatorii maghiari, după Sende Andor, premiat la mondiale. Patinez de la vîrsta de 6 ani și în mai împlinesc 80 !..."*

Decanul antrenorilor noștri — poate recordman de longevitate sportivă și pe plan internațional — nu pare de loc obosit de această prodigioasă activitate. După ce a ajutat să urce pe podiumul campionatelor noastre pe Marieta Weinreich, Cristina Patraulea, Roxana Găbunea, Marcel Comanici, acum antrenorul clujean pregătește cu aceeași sîrguință o grupă de tineri patinatori cu frumoase perspective.

Să-i urăm succes și — mai ales — la mulți, foarte mulți ani!

În fotografie: Iată-l pe neobositul antrenor Andrei Somodi, în timpul pregătirilor de la patinoarul Floreasca, împreună cu elevii săi din secția de patinaj artistic Olimpia Cluj.

Text: **R. VOIA**
Foto: **V. BAGEAC**

Dramă fotbalistică

Nici anul acesta, Anderlecht, una dintre cele mai bune echipe de club din Europa, n-a reușit să treacă de turul al doilea al „Cupei campionilor europeni". Dar niciodată, fotbaliștii belgieni n-au fost atît de aproape de calificarea în sferturile de finală, pe care au ratat-o în împrejurări cu adevărat dramatice.

Jucînd cu Sparta, la Praga, Anderlecht a pierdut la limită: 2—3. Un rezultat plin de perspective pentru socoteala finală, dat fiind și faptul că echipa reușise să înscrie două goluri în deplasare, care, în caz de nevoie, aveau să fie socotite dublu.

Dar, lovitură de teatru, la începutul meciului retur de la Bruxelles: cei care înscriu sînt cehoslovacii! Anderlecht nu mai are acum de recuperat un singur gol, ci două. Dar iată că marchează și belgienii. Speranțele se reaprind în inimile spectatorilor. Ele aveau să crească și mai mult în momentul cînd Anderlecht a înscris al doilea gol, care aduce egalitatea în scorul general. După care, a urmat explozia de bucurie din minutul 82, cînd echipa din Bruxelles a înscris al treilea gol, al calificării. Prin contrast, imaginați-vă drama pe care a trăit-o în minutele următoare: 3—2 în min. 84 și 3—3 (deci calificarea Spartei) în min... 90!

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ION MAIOR, TÎRGU JIU. — Spuneți că ați recitit poezia „Napolitanii", pe care ați scris-o după ultima etapă a campionatului, dînd-o apoi s-o citească și unor prieteni. Acum, am citit-o și eu. Suficient, cred!

PETRE ENACHE, CONSTANȚA. — Ion Ionescu și Ozon au jucat în același timp la Rapid: în 1961. Iată care a fost atunci, formația de bază a atacului giulești an: Kraus, Ozon, Ionescu, Georgescu, Vătafu (Dulgheru).

ION SOGARU, RÎȘNOV. — Meciul F.C. Argeș—Ferencvaros disputat la Pitești, a fost transmis în direct numai la radio. La televiziune au putut fi văzute, a doua zi, o serie de secvențe din filmul acestei partide.

LIVIU BURUIANA, IAȘI. — Am reținut cîteva dintre „serialele" recomandate de dv.:
Pentru sprinteri: EL FUGITIVO.
Pentru boxeri: SFÎNTUL
Pentru arbitri (apropo de simțul dreptății): IVANHOE.

N. IORGOVAN, COMUNA NADIAC. 1) Primul meci al echipei noastre naționale de fotbal a avut loc la 22 iunie 1922, la Belgrad, în compania iugoslaviei. Reprezentativa noastră a cîștigat cu 2—1. 2) Îl simpatizați pe Dan Coe? Hm! Vă numărați, probabil, printre fericiții ce nu l-au avut ca adversar! Și puteți scrie pe adresa clubului Rapid: șoseaua Giulești 18, raion Gr. Roșie.

VLADIMIR COCIU, BRĂILA. — Ce v-aș putea răspunde? Și eu sînt unul dintre acei care au urmărit cu multă curiozitate meciul... electronic pentru titlul de cel mai bun boxer al tuturor timpurilor. Vă spun sincer însă că, la fel cu dv., nu prea am înțeles cum au constatat aparatele electronice că unul dintre boxeri a ...îngerat în repriza a 5-a, să zicem, a acestui meci... teoretic? Dacă ar fi să luăm ad litteram astfel de rezultate, am termina cu întrecerile sportive. Îi ducem pe sportivi în fața acestor aparate și așteptăm să hotărască ele. Unde mai pui că, în felul acesta, am scăpa și de arbitri!

MARINEL POPESCU, BRAȘOV. — Ne întrebați dacă am învins vreodată prima reprezentativă de fotbal a Ungariei. În palmares apare o victorie asupra Ungariei: 5—1, la 26 septembrie 1933. Pe atunci însă, marile vedete ale fotbalului maghiar îmbrățișară profesionismul, astfel că n-au făcut parte din echipa cu care s-au întîlnit jucătorii noștri. În schimb, n-am putut trece în palmares o victorie obținută asupra primei garnituri a Ungariei, întrucît partida s-a jucat sub titulatura de... București-Budapesta.

COSTICA SIDOR, ORAȘUL GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ. — Fotbalistul Constantin Iancu (Farul) a

împlinit la 26 august 27 de ani. A debutat, ca junior, la Abatorul București. Unde a mai jucat? Luați un creion și notați, că altfel este greu să țineți minte! A fost legitimat, pe rînd, la Dinamo Obor, Dinamo București, din nou Dinamo Obor, Dinamo Bacău, Progresul, C.S.M.S. Iași, din nou Progresul și, în sfîrșit, Farul. Am zis „în sfîrșit", dar poți să știi...

NICU PĂSCUȚĂ, RADNA. — După terminarea campionatului mondial de fotbal din Anglia, trofeul și premiul de 1 000 de lire sterline pentru recompensarea celui mai bun jucător al campionatului n-au fost atribuite lui Bobby Charlton, cum au crezut mulți, ci lui Bobby... Moore, căpitanul echipei Angliei.

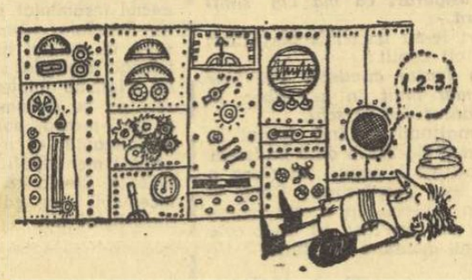

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

Jim Clark (în centru), cîștigătorul „Marelui Premiu al Spaniei" pe circuitul Jarama. În stînga, Graham Hill (locul 2), iar în dreapta Jack Brabham (locul 3)

Antimemoriile lui Stirling Moss

4

Alberto Ascari era, de asemenea, un as al automobilismului. Farina și Villoresi nu m-au impresionat prea mult, dar trebuie să recunosc că ei erau spre sfîrșitul activității cînd am debutat eu.

Este adevărat că am copiat stilul lui Farina, ținuta sa alungită la volan. Veți spune că am făcut-o deoarece știam că poziția cu brațele întinse este mai eficace. Simple baliverne. Atunci nu știam nimic. Am adoptat această poziție pentru că mi se părea mai elegantă. Conducînd așa, eram considerat un stilist. Deși la început mă simțeam tare neîndemînatic și chiar incomodat, am păstrat totuși această „alură". Acum îmi place foarte mult. O dată ce ești obișnuit, îți dai seama că este mai bine să te așezi bine înfipt în scaun, departe de volan, cu brațele întinse. Din multe motive, stilul acesta este de preferat poziției cu umerii adușI.

Vorbind de piloții de astăzi, m-aș referi mai întîi la Graham Hill. El este prototipul conducătorului modern: precis, erudit, calm. Cu o mașină bună, Hill nu va accepta riscul inutil dar nici nu va lăsa pe nimeni să-l ajungă. Dacă automobilul dv. este mai rapid decît al lui, aveți totuși o șansă foarte mică să-l învingeți. Hill nu este omul care să rîste să piardă roți sau să iasă de pe șosea pentru a vă prinde din urmă.

Din aceiași aluat mi se pare că este făcut și australianul Jack Brabham, un mecanic fenomenal și după cum știți un fost campion al lumii. Jack este poate cel mai puțin emotiv dintre noi. El consideră conducerea automobilului ca o simplă distracție. Te face să te gîndești la un pictor capabil să producă un Picasso pe care nu-l poți distinge de original, dacă originalul a fost luat ca model. Jack este un conducător, de obicei, precaut și foarte liniștit. Dar cînd se lansează spre victorie, o simți imediat. Atunci se întoarce la metodele practicate pe pistele australiene în tinerețea sa; parcă zdrobește volanul, iar coada mașinii începe să miște în turnante ca o coadă de pește. Aceasta înseamnă că bătrînul Jack a hotărît să lase la o parte orice finețe. Dacă a mai rămas mult de parcurs, el face praf cauciucurile. Își joacă șansa pînă la capăt. După cum știți, Brabham își construiește singur mașinile de curse. Și sînt fericit să văd că are succes pretutindeni. Cea mai frumoasă cursă în care l-am văzut pe Jack s-a disputat în 1963 pe circuitul de la Warwick Farm, în Australia. El mergea „la cîștig" în ziua aceea și mi-a părut bine că a reușit. Îl iubesc mult pentru că este și generos. O dată, la un concurs în Noua Zeelandă, eu aveam o roată defectă. Jack avea una de rezervă și mi-a dat-o. M-a ajutat s-o montez fără să-i cer ajutorul. Și toate acestea știind că puteam să-l înving.

Înaintea lui Graham Hill, campion mondial a fost Phil Hill, primul american care a deținut titlul. Phil este excepțional în mașinile de sport și cred că după retragerea lui Olivier Gendebien nu există nimeni care ar putea să-l întrecă, mai ales în cursele pe distanțe lungi. Hill este atît de nervos și de crispat, încît ai putea crede că s-a epuizat după primii 20 de kilometri. Nimic din toate acestea. El este puternic, pentru că știe să se relaxeze. Tensiunea îl copleșește numai înaintea cursei. Dar, o dată drapelul lăsat în jos, devine complet decontractat.

În momentul de față, cel mai priceput conducător de automobile este probabil scoțianul Jimmy Clark. Am spus probabil, numai dintr-o obișnuință stilistică. Personal, sînt convins că Jimmy este cel mai bun din lume. Este un conducător născut și știți că diferența dintre un pilot înnăscut și unul format este aceeași ca și diferența dintre zi și noapte. Am avut dificultăți cu Jimmy Clark în anul 1961. În mașini echivalente l-aș fi bătut. Dar în 1961 Jimmy nu era omul ce putea fi învins cu o mașină demodată. Abilitatea lui Jimmy este uluitoare. El nu avea nevoie de sfaturi nici de la mine, nici de la alcineva. Clark ar fi fost campion mondial încă de pe atunci, dacă un bulon neastîmpărat n-ar fi sărit din puternica sa mașină, Lotus. Jimmy Clark posedă acea calitate inefabilă pe care eu aș numi-o capacitatea de a cîștiga curse.

Să încheiem, vorbind despre viitor. Am fost întrebat adesea cum vor fi automobilele de curse în anul 2000. Eu le văd mai mici, mai joase, mai usoare. Acest lucru va fi posibil pentru că va exista un motor mai mic, o turbină cu gaz, sau un motor Wankel, mare cam cît un dovleac, ori poate chiar o mașină cu vapori, sau un minuscul motor cu benzină, de 16 cilindri, fiecare de mărimea unui florin. O astfel de mașină ar putea fi capabilă să atingă 400 de km pe oră și chiar mai mult. Suspensia și aderența vor fi fantastice. Automobilul va urma aceeași pistă în fiecare viraj. Derapajul va fi ceva de domeniul trecutului, iar termenii a subvira și supravira vor fi expresii istorice demodate, de care nimeni nu se va mai servi. În ceea ce-l privește pe conducător, cred că el va sta culcat la orizontală și va conduce cu ajutorul unei bare, sau cu fiselele, va avea o pedală de frînă pentru piciorul stîng și un accelerator pentru piciorul drept. Mașina va fi prevăzută cu oglindă-periscop, care va înlocui retrovizorul. Transmisia, dacă va mai exista așa ceva, va fi bineînțeles automată. În sfîrșit, vom vedea ce va fi. Mai ales că, în anul 2000, eu voi fi părăsit de mult vîrsta de 45 de ani, precum și concursurile...

Adaptare de I. VÎLCEANU